

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand

Director: Mihai Wurmbrand

Căsuța Poștală 12, OP 74

București, 062580, România

Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;

Pagina Web: <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste.

**Octombrie
2021**

Anunț!

Se pot obține următoarele 5 cărți gratuite, numai folosind Formularul de Cerere de pe pagina de internet:
<https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>
Autor: Pastorul Richard Wurmbrand:
"Drumul spre Culmi" (meditații creștine pentru fiecare zi din an);
"Torturat pentru Hristos";
"Cu Dumnezeu în Subterană";
"A Fost Karl Marx un Adept Satanist?";
"Soția Pastorului" de Sabina Wurmbrand.
Cei interesați, vor trebui să acopere cheltuelile minime de expediere arătate în Formularul de Cerere.

" Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți ." (Ioan 10:29)

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori.

Dintr-o meditație biblică nepublicată a pastorului Richard Wurmbrand:

Atotputerea Iubirii Divine

Hristos ne învață că Dumnezeu este atotputernic și irezistibil, dar realitatea pare să contrazică această învățătură. Fiul lui Dumnezeu a fost executat ca un criminal de drept comun; apoi a suferit din nou în fiecare martir creștin de-a lungul secolelor. Creștinii înșiși „Îl răstignesc și-L dau să fie batjocorit” prin păcatele lor. (Evrei 6: 6) Există atât de multă suferință în lume. Cei care își fac o imagine umană despre Dumnezeu, cred că dacă Dumnezeu ar fi bun și atotputernic, El ar sfârși cu această suferință. Am primit o scrisoare de la o fată din Franța; „Am 15 ani și am apreciat foarte mult cartea CU DUMNEZEU ÎN SUBTERANĂ. Acum câțiva ani, credeam cu hotărâre în Dumnezeu, dar acum am îndoieli. Dacă Dumnezeu există cu adevărat, de ce nu oprește El războaiele și foametea, frigul și numeroasele boli? De ce un Dumnezeu atotputernic ne-ar trece prin suferințe fizice și morale? ”

Citez dintr-o scrisoare a unui pastor est-german: "Am nouăzeci de ani. M-am opus lui Hitler și am fost închis. Am suferit și în mâinile comuniștilor. Sunt tentat zilnic să mă sinucid. Gândindu-mă la zecile de milioane de inocenți uciși de naștiți și de roșii, nu mai pot să cred că un Dumnezeu atotputernic conduce lucrurile bine. Cortina de fier și Zidul Berlinului m-au adus la disperare. Dumnezeu pare a fi neputincios. Conducătorii atei Îl pot alunga din țările lor.

În multe dictaturi, copiii au fost luați de la părinții credincioși. Își vor reveni vreodată sufletele unor astfel de copii din ceea ce au suferit? De ce Dumnezeu Atotputernic a rânduit sau chiar a permis atâtea suferințe nevinovate? Este El atotputernic? Nu este El mai degrabă neputincios? Suferințele pe care fiecare dintre noi trebuie să le suporte chiar și în țările în care nu există dictatură politică ne determină să punem aceeași întrebare. Nu are Dumnezeu puterea necesară pentru a-i învinge pe falșii învățători din propria Sa biserică? Un sondaj efectuat recent în Franța a arătat că 26% dintre pastori nu cred în învierea trupească a lui Hristos; în rândul tinerilor clerici procentul necredincioșilor este chiar mai mare. 31% dintre clerici spun că Diavolul și Iadul sunt mituri care nu pot fi acceptate de bărbații contemporani. Dacă clerul nu crede învățătura bisericii, nu este de mirare că în ultimul deceniu numărul credincioșilor din FRANȚA a scăzut cu 25%. Necredința în rândul clerului este cel puțin aceeași în SUA și în alte țări ale Lumii Libere.

Nu avem noțiunea corectă de putere. „Putere” pentru noi înseamnă puterea de a zdrobi, a supune, a suprima, a pedepsi. Există o altă putere: este „puterea de a iubi”, de a fi răbdător și liniștit, de a suferi inocent și de a fi bun cu cel rău. Când ne gândim la energie, o considerăm cinetică, o calitate care face ca toate lucrurile să se miște. Există însă și imensul rezervor de energie potențială, de energie în repaus. Există puterea liniștii, a seninătății. Un ofițer comunist i-a spus unui creștin în timp ce îl bătea: „Sunt atotputernic, așa cum crezi că este Dumnezeuul tău. Te pot ucide”. Creștinul a răspuns: „Puterea este de partea mea. Vă pot iubi, în timp ce mă torturați până la moarte”. Atotputernicia lui Dumnezeu este astfel. Ea se reflectă în liniștea profundă a sufletelor sfinților. Ei nu pun întrebarea supărătoare „Pentru ce toată durerea?” pentru că au învățat să iubească Crucea și să fie respinși fără mângâiere. Odată ce ai luat această atitudine, nedumerirea încetează. Ce copil este tulburat când primește un dar mult dorit? Culmea sfințeniei este să nu ceri niciodată nimic pentru tine și să nu refuzi niciodată o cruce cu care Dumnezeu te onorează și apoi să accepți supus viața așa cum vine, fără întrebări. Nu suntem încă pregătiți să înțelegem răspunsurile. Într-o zi vom fi cunoscuți așa cum suntem cunoscuți și de Dumnezeu. (1 Corinteni 13:12) Sfântul nu este un om care are multă lumină de la Dumnezeu. El este un nimic, prin care strălucește puterea lui Dumnezeu de a îndura, de a spera și de a iubi chiar și pe cei mai răi dintre oameni. Cine știe dacă ucigașul de astăzi nu va fi un viitor apostol, dacă femeia pierdută de astăzi nu va fi Magdalena? Și nu poate compensa Dumnezeu în eternitate răul suferit aici pentru o vreme? Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Îi spunem Domnului: „Ferice de pânțele care te-a născut” (Luca 11:27) și înaintăm pe calea credinței, fără să ne chinuim cu multe „De ce”-uri despre suferință, pe care o primim, pentru că în ea putem slăvi pe Hristos cu bucurie. Suferința îi conduce pe unii la disperare, la sinucidere. Chinuie multe suflete. Mai sunt și alții, recunoscători pentru aceasta. Am văzut întemnițați creștini dansând de bucurie. L-au recunoscut pe Dumnezeu ca fiind atotputernic și, cu răbdare, arată dragoste față de oamenii răi care îi chinuiesc. Ei știu că această dragoste a lui Dumnezeu este irezistibilă. Ea va triumfa.

Închisoarea comunistă Jilava.
Intrarea spre celulele subterane.

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele, pe care deținuții erau obligați să doarmă. Soba, doar de decor, niciodată încălzită în nopțile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard Wurmbrand în timpul detenției la Jilava

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Epistola Apostolului Iacov 1:27)

Câteva Fotografii de Creștini Închiși pentru Credință, Ajutați cu Darurile Voastre
Citiți mărturiile lor la <http://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro> (coloana a treia.)

**Razumovskii
Alexander
acum pastor baptist**

A fost arestat în fosta Uniune Sovietică la vârsta de 24 ani, pe când conducea o tipografie pentru publicația creștină clandestină Krestianin (Creștinul). Tatăl său, Evghenii, a fost deasemeni închis pentru 4 ani.

Citiți mărturia lui în buletinul din 11/2018.

**Baptista
Julia Andreevna
Romanov (Now 85)**

A fost condamnată la 3 ani de închisoare în fosta Uniune Sovietică pentru că a adunat și distribuit în secret ajutoare familiilor creștinilor închiși. Un ofițer comunist din conducerea închisorii a susținut public că a fost binecuvântat prin credința creștină a sorei Romanov. Citiți mărturia ei în buletinul din 11 & 12/2018.

**Calugărul
Filip CRACIUN**

A fost închis în total 9 ani, mai întâi în fosta Uniune Sovietică și apoi și în România comunistă pentru organizarea de studii biblice clandestine. A fost ținut o săptămână în apă până la genunchi, apoi un an în întuneric beznă. (Acum decedat.) Citiți mărturia lui în buletinul din 12/2018.

**Preotul
Matei Boila
(decedat)**

A fost condamnat la 10 ani de muncă grea în fosta Românie comunistă pentru activități creștine clandestine. **Misiunea continuă să ajute soția supraviețuitoare, Maria.** Citiți întreaga lui mărturie în buletinul din 1/2019.

Eroi ai credinței!

Creștini Persecutați Ajutați cu Darurile Voastre

"Pace! Mă numesc Iachimenco Maria Afanasii și m-am născut în 1934. Am fost condamnată de autoritățile sovietice la 3 ani închisoare pentru credința mea în Dumnezeu și pentru munca pe care am făcut-o în biserica „subterană”. Am fost anchetată timp de 6 luni la cunoscuta închisoare din Moscova, numită Butirka. Am petrecut 2½ ani în diferite închisori, având diferite locuri de muncă. Condițiile de supraviețuire în închisoare erau extreme, în special pentru femei. Dar credința și speranța în Dumnezeu ne-au întărit să

îi rămânem credincioși. Autoritățile împrăștiau în mod constant adunările. Membrii bisericii aflau despre locul întâlnirii în ultimul moment, astfel încât KGB (poliția secretă sovietică, N.T.) să nu poată afla locul serviciului divin.

În anii 60 și 70 ai secolului trecut, în sistemul juridic sovietic, exista o lege care permitea persoanelor condamnate în temeiul anumitor articole ale Codului Penal și care aveau comportament pozitiv, să fie eliberate din închisoare la jumătatea sentinței. Am fost prezentată unei comisii speciale care trebuia să decidă dacă pot fi eliberată sau nu.

(Continuare în pagina următoare!)

În ziua ședinței acestei comisii, mi s-a pus o întrebare: „Mai crezi în Dumnezeu sau te-ai răzgândit?” Am răspuns că am rămas credincioasă lui Dumnezeu și ei mi-au răspuns: „în acest caz nu poți fi eliberată din închisoare”. Au fost niște momente greu de suportat moral. Pe de altă parte, cuvintele Domnului Iisus mi-au răsunat în minte: „Ferice de tine când din pricina Mea, oamenii vă vor prigoni ...”. În 1969 am fost eliberată și mi-am continuat activitatea cu copiii în biserică. Acum, la bătrânețe, mă simt fericită pentru că îl am pe Domnul Iisus ca Mântuitor. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine!"

Creștini Persecutați Ajutați cu Darurile Voastre

„Eu, Olga Ghermaniuc (căsătorită Gontar), m-am născut în 1965 ca al patrulea copil într-o familie numeroasă. Tatăl meu Stepan Ghermaniuc era pastorul unei biserici baptiste. Părinții l-au iubit pe Domnul și Biserica foarte mult. Noi, copiii, am văzut acest lucru și am învățat de la ei. Tata a fost arestat pentru prima dată când aveam 7 ani. I-am iubit foarte mult pe mama și pe tată și am știut că ei ne iubesc. Dar Dumnezeu le era mai drag decât viața de familie. Prima condamnare- 4 ani și jumătate în lagărele de prizonieri sovietici, tatăl meu a ispășit-o în Ucraina. După închisoare a urmat o deportare de 3 ani în Orientul Îndepărtat, pe malul Mării Ohoțk. Mama ne-a dus pe noi copiii alături de tatăl nostru în exil, pentru a-i putea lumina puțin viața de suferință. Aveam 13 ani când am venit să mă alătur tatălui meu în îndepărtata Siberie înghețată. Tata a fost arestat a doua oară în 1983 pentru activitățile sale creștine pe scară largă. (Puteți citi mărturia sa în buletinele noastre lunare Martie-Iunie 2021.) Atunci aveam deja 18 ani. Noi, copiii, am considerat suferința tatălui nostru ceva de la sine înțeles, pentru că Domnul a suferit și am înțeles că trebuie să urmăm aceeași cale. M-am căsătorit când tatăl meu era în închisoare, el neputând nici măcar să ne pună mâinile pe cap și să se roage. În 1985, mama noastră a fost arestată și ea. În acest moment, tata își ispășea al doilea termen de închisoare. Pentru noi, copiii, a fost o lovitură puternică. Ne-am rugat mult pentru mama, știind-o având o stare de sănătate foarte precară. Procesul de condamnare a mamei a fost foarte dur și am auzit multe minciuni și calomniile despre mama, tata, biserică. A fost condamnată la 3 ani de închisoare. Din cauza bolii sale și a faptului că a fost forțată să lucreze în două schimburi (contrar legii), a slăbit 40 de kilograme. Nu avea deloc putere. La toate cererile noastre de a o scoate de la muncă, deoarece era la vârsta de pensionare, s-a răspuns cu un refuz brutal. Când am ajuns la o întâlnire cu mami, nu am recunoscut-o – atât era de epuizată. A executat 2 ani de închisoare și i s-a permis să meargă acasă să moară. După eliberare, a fost deja imposibil să o mai ajutăm. Cancerul îi mânca corpul, nu mai putea merge, mânca sau dormi din cauza durerilor intense. Dar, imediat ce durerile se potoleau chiar și puțin, ea nu înceta să-L laude pe Domnul și să vorbească despre dragostea Lui. Suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru credința, dragostea și răbdarea părinților noștri. Vrem să-i imităm. Acum am șapte copii. Doi fii și două fiice au propriile familii și locuiesc în apropiere. Unul dintre fiii mei este într-un scaun cu rotile. De asemenea, soțul meu este într-un grup cu dizabilități de mulți ani. Am ținut o vacă mulți ani pentru a ne hrăni familia. În total avem 18 nepoți, așteptăm mai mulți. Eu și soțul meu nu suntem descurajați, încercăm să-I slujim lui Dumnezeu cât de bine putem.

Am foarte puțin timp liber, mai ales vara, deoarece lucrez în producție și întrețin și o grădină mare de legume pentru a-mi hrăni familia și a-i ajuta pe cei care au nevoie. Dumnezeu să vă binecuvânteze lucrarea și slujirea în numele Lui! Cu rugăciune și dragoste – din partea întregii mele familii. Suntem foarte încurajați de mărturiile oamenilor care au suferit pentru credință! Și mai ales mărturia părinților tăi, dragă frate Mihai! Dumnezeu sa te binecuvinteze!"

Creștini Persecuțați Ajutați cu Darurile Voastre Doi Ani de Închisoare pentru Publicarea de Buletine Creștine

„Am fost implicată în anul 1986, în activitatea creștină subterană din fosta Uniune Sovietică, în numele Consiliului Deținuților. Am colectat și sistematizat materiale despre persecuțiile din frăția noastră, despre procesele și acuzațiile aduse creștinilor, despre situația prizonierilor și a familiilor lor, despre represiunile împotriva fraților noștri credincioși care erau bătuți și torturați la locurile lor de detenție. Am publicat și despre existența unei supravegheri secrete KGB. Am pregătit pentru tipărire „Buletinele” care conțineau informații și imagini ale celor arestați și condamnați la mulți ani de închisoare pentru credință. Pe 29 aprilie 1986 ne-a sunat soneria la ușă. Polițiștii KGB au început în casă o percheziție minuțioasă. Poliția secretă sovietică a cercetat pereții cu un detector de metale.

Au luat 2 mașini de scris, hârtie de tipărit, toate documentele, „Buletine” neterminate ale Consiliului Rudelor Prizonierilor, numerele nr. 132 și 133. La acea vreme, doar doi dintre noi lucrătorii eram prezenți în casă - Olya Kryuchkova și cu mine - Liuda Andrusenco. Am fost duse la secția de poliție, interogate și plasate în arestul preventiv timp de 3 zile. În toate aceste zile am fost în post, rugându-mă. Apoi am fost repartizate la un centru de detenție special pentru o lună. Anchetatorul nostru ne-a chemat des pentru interogatoriu. Am fost acuzate în temeiul art. 142 h. 2 și 190 din Codul Penal al Uniunii Sovietice. Trebuie să scriu doar despre unul dintre episoade din timpul unor astfel de interogatorii. Ofițerul-șef m-a oprit, s-a uitat în ochii mei și m-a întrebat: „Știi ce a scris Nikolai Ostrovsky despre viața din Caucaz iar tu ești una dintre fetele frumoase” (N.Ed. N. Ostrovsky era un cunoscut scriitor comunist, care descrie în „Cum s-a călit oțelul” cum autoritățile comuniste au fabricat în mod violent – inclusiv prin viol - bărbați ideali din bărbați necivilizați.) Câteva zile mai târziu, seara, am auzit zdrăngănitul ușilor altor celule de-a lungul holului, un fel de zgomot. Ușa celei noastre s-a deschis, s-au repezit înăuntru tineri care au apucat unele dintre femei și le-au luat. Un bărbat deținut s-a repezit la mine cu un cuțit. Nu am avut timp să mă rog, doar m-a străbătut gândul „Doamne, nu îngădui răul”. Și am sărit pe prici. Am văzut groază în ochii lui, și-a lăsat mâna în jos și s-a uitat spre ușă și I-am mulțumit la nesfârșit lui Dumnezeu pentru că El a poruncit îngerilor să mă păzească. Întorcându-se, a ieșit. A doua zi seara, zgomotul de pe coridoare s-a repetat. Femeile-prizoniere au strigat: "Lyuda, roagă-te și pentru noi!" Le-am spus: „să ne rugăm împreună”. Eram cu toate în genunchi lângă ușă - "Doamne, miluiește-te! Doamne, ajută! Doamne! Doamne!" Dumnezeu ne-a arătat un miracol: oricât de mult au tras de ușă, nu au putut să o deschidă. Noi, femeile-deținute, am avut o conversație bună până noaptea târziu. Dacă nu ar fi fost Domnul, ce s-ar fi întâmplat cu noi! Am recitat versete din Biblie, poezii ale poezilor creștini. Pentru că știam să cânt cântece creștine, colegii deținuți au cântat și ele puțin. A trecut o lună și am fost transferate la un centru de detenție preventivă până la proces. Acolo am trăit deasemeni experiențe dure. Am fost chemate pentru interogatoriu. Dacă nu am fi fost cu Domnul, cum ar fi putut oricine să îndure? Pe 22 septembrie a avut loc procesul nostru. Am fost judecate la Tribunalul Suprem sovietic. Mulți tineri au venit din Moldova. Sora mea a reușit să intre în sala de judecată înainte de începerea procesului. Procesul nostru a avut loc în clubul unei fabrici. Am fost aduse într-o dubă de poliție și am auzit de departe un creștin cântând despre cer! Una dintre surorile noastre pe nume Vera îl acompania la pian. Procurorul a cerut să fim condamnate la 3 ani închisoare. Curtea ne-a condamnat doar la doi ani și în februarie am fost duse în satul Dvubratsky - un sat din districtul Ust-Labinsk din raionul Krasnodar din Rusia. Și acolo am fost deseori chemate de interogatori KGB.

(Continuare în pagina următoare!)

CITEȘTE ȘI DĂ MAI DEPARTE!

După ce Gorbaciov a instituit reforma - Perestroika, a fost anunțată o mare amnistie prin difuzor. În unitatea de interogare încercau să ne convingă să scriem o declarație prin care să cerem iertare. Am continuat să repet: „Nu-mi recunosc vina și nu voi scrie nimic”. Nu știu cum ar fi fost dacă nu ar fi fost Domnul, numai El ne-a dat putere să rezistăm.

Pe parcursul condamnării mele, m-am convins că, dacă Dumnezeu trimite dificultăți, atunci el va da puterea de a rezista. Mi-am spus: „Ține-te de Hristos! Ține-te cât poți! Ești puternică, Dumnezeu ne trimite puterea Lui. Rugăciunea intensificată a rudelor și prietenilor poate face multe.” Am primit o mulțime de scrisori, le-am dat să citească în brigadă. Vera, sora mea mai mică, a copiat capitole din Evanghelie. Dar timpul a trecut, iar pe 1 octombrie porțile s-au deschis și pentru mine. Sub amnistie, am fost eliberată fără o cerere de grațiere. În afara porții, mama și prietenii mei dragi s-au întâlnit cu mine. Cu o mare recunoștință față de Domnul și bucurie, am părăsit acest loc ostil.

Acum trecând anii, îmi amintesc adesea de rudele mele care au fost închise și au murit în lagărele sovietice de prizonieri. Tatăl tatălui meu fiind un creștin, predicator a fost împușcat în anii 1930, tatăl meu și-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă. Când a fost luat în armată, tatăl nostru a refuzat să ia arme și a fost amenințat cu execuția. A îndurat închisoarea în Extremul Nord, în localitatea Norilsk. După ce a ispășit pedeapsa de 5,5 ani i s-a permis să plece acasă.

Tatăl mamei mele a fost arestat în anii 1930 și, de asemenea, împușcat. Mama era foarte tânără. În anii 1940, doi dintre frații mamei mele au fost arestați și fiecare a fost condamnat la 10 ani de muncă silnică, iar soțul surorii mai mari a fost condamnat și el la 10 ani. Mai târziu, în 1965, mama noastră a fost arestată timp de 3 ani pentru că lucra cu grupuri de copii. Eram atunci patru copii. Acum tatăl și mama sunt cu Domnul.”

Misiunea noastră trimite ajutoare tuturor acestor creștini persecutați pe care i-am putut localiza.

409	Власенко	Валентин	Мефодьевич	1958	Украина
410	Вольф	Андрей	Корнеевич	1958	Казакстан
411	Кудрин	АЛЕКСЕЙ	ЯКОВЛЕВИЧ	1958	Россия
412	Левин	НИКОЛАЙ	ВИКТОРОВИЧ	1958	Казакстан
413	Романюк	Владимир	Николаевич	1958	Украина
414	Тистен	Давид	Давидович	1958	Россия
415	ТУРКЕВИЧ	Василий	Тарасович	1959	Украина
416	Бычков	Степан	Павлович	1959	Украина
417	ДРИСВЯННИКОВ	АЛЕКСАНДР	АЛЕКСАНДРОВИЧ	1959	Россия
418	СВЮРЦОВА	ЛЮБОВЬ	НИКОЛАЙВНА	1959	Россия
419	Варовин	Виталий	Федотович	1959	Россия
420	Дубицкий	СЕРГЕЙ	АДАМОВИЧ	1959	Россия
421	Лашенко	Борис	Владимирович	1959	Украина
422	Талченко	ИВАН	ИВАНОВИЧ	1959	Казакстан
423	МАРЧЕНКО	Станислав	Павлович	1960	Украина
424	Дочинко	Александр	Максимович	1960	Украина
425	Отказов	Венедикт	Александрович (Валерианов)	1960	Узбекистан
426	Савинко	Михаил	Михайлович	1960	Эстония
427	Федеева (ШВЕЦОВА)	ДИНА	ВЛАДИМИРОВНА	1961	Латвия
428	ШВЕЦОВА	АННА	ВЛАДИМИРОВНА	1962	Алания
429	Богородице	Александр	Валеревич	1962	Эстония
430	Миников	Павел	Дмитриевич	1962	Эстония

Mai sus, exemplu de listă pe care misiunea noastră a reușit să o elaboreze, cu peste 480 de creștini baptiști, mulți dintre ei încă în viață, care au suferit pentru credința lor în fosta Uniune Sovietică. Pedepsa cu închisoarea a fost de la 2 ani până la 18 ani de închisoare. Dacă ar fi adunați, anii de condamnare la închisoare arătați în tabelul nostru prescurtat, ar însemna cel mai probabil până la peste 2000 de ani de închisoare. Cea de-a patra coloană indică anul nașterii și a cincea, țara de reședință actuală (cum ar fi Ucraina, Rusia, Kazahstan, Belarus etc.). Încercăm să obținem adrese exacte, astfel încât să putem trimite ajutor încurajator celor încă în viață. Am putut trimite ajutor la aproximativ 120 de astfel de creștini vârstnici vorbitori de limbă rusă și peste 110 vorbitori de alte limbi. Multe dintre mărturiile lor le puteți citi în buletinul nostru lunar. Mărturiile disponibile pe adresa de internet:

<http://www.misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

Misiunea Creștina Richard Wurmbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotărârea Judecătorei Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU

Conturi IBAN:

**RON: RO27RNCB0068149171380001
USDollar:RO97RNCB0068149171380002
EURO: RO43RNCB0068149171380004**